

Arrest

nr. 227 252 van 9 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attache L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk een eerste keer binnengekomen op 17 november 2015.

Op 7 december 2015 dient de verzoekende partij een eerste verzoek tot internationale bescherming in. Op 12 april 2017 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Tegen deze beslissing wordt beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 22 februari 2018 met nummer 200 150 weigert de Raad de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

De verzoekende partij verklaart dat ze het Rijk vervolgens verlaten heeft en in Frankrijk verbleven heeft.

Op 22 juni 2018 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit tweede verzoek om internationale bescherming werd op 14 augustus 2018 onontvankelijk verklaard.

Op 13 november 2018 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van de verzoekende partij op 12 februari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt.

Op 12 maart 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S. H. (...), verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara te zijn. U bent geboren in het dorp X (district Qarabagh, provincie Ghazni) en woonde eerst in Qarcha, later in Khenjan op een onbekende locatie en ten slotte gedurende twee jaar in Haidar Abad bij de stad Ghazni (provincie Ghazni). Toen u in Haidar Abad woonde, hoorde u op een nacht voetstappen op het dak. U verwittigde uw vader, die op zijn beurt sprak met uw oom, die lid is van de provincieraad in Ghazni. Dankzij een onderzoek van de politie kwam u te weten dat de personen aan uw huis Taliban waren. 20 dagen of een maand later werd u wakker van een hond die teveel lawaai maakte. Uw oom kwam te weten dat er iemand probeerde in te breken en verwittigde u om te vluchten, omdat er pogingen ondernomen werden om u te ontvoeren. U ontsnapte en vluchtte naar het kantoor van uw oom. Vervolgens keerde u terug naar Haidar Abad. Een of twee weken later hoorde u opnieuw geluiden op het dak. Uw oom vroeg u om voorzichtig naar buiten te gaan. U vluchtte opnieuw naar het kantoor van uw oom en keerde vervolgens terug naar uw woning in Haidar Abad. 2 à 2,5 maanden na het laatste incident verliet u Afghanistan. U reisde over land via Iran en Turkije tot Europa. U was langer dan een maand onderweg. U kwam aan in België op 17 november 2015 en diende op 7 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Ook uw broer Sultan Hussain werd aangevallen en heeft Afghanistan verlaten. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een taskara (identiteitsdocument), een kopie van een document van uw oom, een verzending en 30 foto's van uw oom.

Op 12 april 2017 besliste de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en omdat de Commissaris-generaal van mening was dat van u redelijkerwijze verwacht kon worden dat u zich binnen Afghanistan zou hervestigen naar de hoofdstad Kabul. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en op 22 februari 2018 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS in haar arrest met nummer 200150. U ging vervolgens voor een korte periode naar Frankrijk.

Zonder naar uw land terug te keren diende u op 22 juni 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in België in. U verklaarde niet over nieuwe elementen te beschikken maar u legde uit dat u nogmaals een verzoek om internationale bescherming in België indiende omdat u niet naar een ander land mocht gaan. In het kader van dit tweede verzoek verklaarde u dat u vreest gedood te worden door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. U voegde toe dat uw regio – waar jullie in de minderheid zijn – onder controle is van de taliban en dat jonge mensen er ontvoerd worden om met de taliban samen te werken en dat ze gedood worden indien ze dit weigeren. U vernam dat een vriend van u, waarvan u de familienaam niet kent, drie maanden geleden op dergelijke wijze door de taliban gedood werd. U vernam tevens dat uw broer die in Iran woonde terug naar Afghanistan verhuisde en net zoals uw ganse familie problemen heeft met de taliban. Uw broer zou regelmatig verhuizen omwille van zijn veiligheid. U legde geen stukken neer ter staving van uw huidig verzoek om internationale bescherming. Op 14 augustus 2018 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek niet-ontvankelijk. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 13 november 2018 een derde verzoek om internationale bescherming in. U verwees nog steeds naar uw relaas zoals u dat voorheen had uiteengezet en legde hiervan ter staving een kopie van de taskara van uw vader neer en een handgeschreven brief van de dorpsoudsten waarin zij uw problemen bevestigden. U beweerde verder niet te kunnen wonen in Kabul

en legde ter staving een UNHCRrapport neer ('UNHCR Eligibility guidelines for assessing the internationale protection needs of asylum-seekers from Afghanistan' dd. 30 augustus 2018).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw allereerste verzoek hebt uiteengezet, namelijk uw problemen met de taliban moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Ook uw tweede verzoek werd om voorgaande redenen nietontvankelijk verklaard. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Uw huidige bewering, dat u nog steeds vreest te worden gedood door de taliban voegt niets toe aan uw dossier. Immers werd in het verleden reeds op omstandige wijze uiteengezet waarom geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw relaas. Dat u hier nu toch op verder wenst te borduren is dan ook eigenlijk niet ernstig. U toonde immers op geen enkele manier aan waar het CGVS tijdens haar eerdere appreciatie een fout zou hebben gemaakt, noch wist u uw eigen geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen. Met betrekking tot de door u neergelegde stukken ter staving van onderhavig verzoek dient vermeld dat documenten vooreerst slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. Bovendien draagt de bevestigingsbrief van de dorpsoudsten gezien de inhoud een uitzonderlijk gesolliciteerd karakter en bezit deze wegens het weinig officiële karakter eigenlijk amper bewijswaarde. Dergelijke (handgeschreven) brief kan eigenlijk door eender wie, eender waar zijn opgesteld. De taskara van uw vader, doch slechts een (foto van een) kopie staat hoogstens de identiteit van de persoon in kwestie, doch niets meer. Tot slot dient te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande Afghaansedocumenten wegens de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis

van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele

diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap geviséerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviséerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot een van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

Reeds in uw vorige beslissing(en) argumenteerde het CGVS immers omstandig waarom u in Kabul over een volwaardig verblijfsalternatief beschikt en bovendien werd deze beoordeling reeds in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming inhoudelijk door de RvV bevestigd. U brengt geen elementen aan die de analyse van uw vestigingsalternatief zouden kunnen ombuigen. U beweert immers heden nogal vaag geen mogelijkheden te hebben in Kabul en daar niet kunnen wonen, al wist u dit eigenlijk niet te concretiseren waardoor dit eigenlijk niets meer dan een louter hypothetische stelling is. Evenmin volstaat het neerleggen van een UNHCR-rapport om enig risico dat u in concreto zou lopen, aannemelijk te maken. Er mag dan ook nog steeds worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 het Verdrag betreffende de Status van Staatlozen, ondertekend te New York op 28 september 1954 en goedgekeurd bij wet van 12 mei 1960 (hierna: het Staatlozenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, §3, 48/6, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 1er, A, 2, van het Verdrag van Genève, die « vluchteling » als volgt definieert: « Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen ».

Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden: « aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt ».

Artikel 48/4, §2, bepaalt de ernstige schade als bestaande uit: « a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict ».

Krachtens artikel 57/6/2 §1 van de Vreemdelingenwet:

"§1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen".

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de Commissaris generaal de beslissing passend te motiveren rekening houdend met het relaas van de asielzoeker, met de omstandigheden in zijn land van herkomst en met alle stukken die zich in het dossier bevinden.

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013).

Volgens artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet:

"De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast; b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden; c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen; d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren; e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren".

Volgens deze bepaling moet er, rekening houdend met het specifieke profiel van de verzoeker, een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door verzoeker werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan. De verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor de verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.

Uw Raad beoordeelde tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'enonce de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains » (RvV, nr. 43080 van 6 mei 2010).

In voorkomend geval, miskent het CGVS de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van State, nr. 104.820 van 18 maart 2002).

1. Toekenning van de vluchtelingenstatus

Het CGVS is van oordeel dat verzoeker er niet in geslaagd is om nieuwe elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verwerende partij weigert verzoekers' derde verzoek tot internationale bescherming ontvankelijk te verklaren omdat de verklaringen die hij aflegt betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn vorige asielrelaas heeft uiteengezet. Het CGVS herhaalt dat verzoeksters' eerst 4

twee verzoeken afgewezen werden omwille van een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid.

Verwerende partij concludeert dat er geen nieuwe elementen worden neergelegd met huidige asielaanvraag. Verwerende partij gaat ervan uit dat, aangezien de eerst twee verzoeken tot internationale bescherming afgesloten zijn door een gebrek aan geloofwaardigheid, de nieuwe documenten ter staving van dezelfde feiten, deze feiten niet meer kunnen ondersteunen

Dit middel heeft als doel de door het CGVS gemaakte analyse van verzoekers' nieuwe verzoek tot internationale aan te vechten, aantonen dat de neergelegde documenten nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en dat verzoekende partij een risico tot vervolging vreest in geval van terugkeer naar Irak.

Ter staving van zijn derde verzoek tot internationale bescherming heeft verzoeker het overlijdensakte van zijn vader neergelegd. Hij heeft ook een nieuwe document neergelegd (stuk 3): een handgeschreven brief van de dorpsoudsten waarin zij zijn problemen bevestigen.

Met betrekking tot dit document stelt het CGVS dat "allerhande Afghaanse documenten wegens de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt (bestreden beslissing, p.2). Wat betreft het gemak waarmee valse documenten kunnen worden verkregen als gevolg van de alomtegenwoordige corruptie in Afghanistan, wijst verzoeker erop dat een dergelijk argument overbodig is en losstaat van de realiteit van de asielzoekers. Verzoeker handelt te goeder trouw, heeft zijn medewerkingsplicht vervuld en is zich ten volle bewust van de gevolgen van het overleggen van valse documenten. Hij wenste deze brief ter ondersteuning van zijn verzoek tot internationale bescherming te

produceren omdat deze bevestigt zijn angst voor vervolging en het risico dat hij loopt als ze terugkeert naar huis.

Deze brief is duidelijk een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2. Het is relevant omdat het de vrees van verzoeker voor vervolging in Afghanistan. Het laat ook zien dat zijn angst nog steeds huidige is. In het licht van dit nieuwe element moet het CGVS de vrees van verzoeker opnieuw onderzoeken. Om deze redenen lijkt het erop dat de beslissing ten minst nietig moet worden verklaard.

Dit document maakt dus de kans aanzienlijk groter dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 in aanmerking komt. Door geen rekening te houden met dit document, schendt de verwerende partij artikel 48/3 en 57/6/2.

2. Toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

In subsidiaire orde, vraagt de verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend in overeenstemming met artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980. Uit beschikbare informatie blijkt dat hij een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet: "§2. Ernstige schade bestaat uit (...) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

In haar arrest *Diakite*, omschrijft het Hof van Justitie van de Europese Unie de begrippen van internationaal of binnenlands gewapend conflict als "een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden" (HvJ, 30 januari 2014, C-285/12, *Diakite*, para. 28).

De verwerende partij heeft een analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul gevoerd voor verzoeker. Ze beweert dat Kabul een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, 3 van de Vreemdelingenwet (bestreden beslissing, p.4). De situatie in Afghanistan in het algemeen, en in Kabul in het bijzonder, komt echter overeen met een situatie van willekeurig geweld.

/. Aangaande de algemene yMiQh^JdssJWatie in Afghanistan

In augustus 2018 heeft de UNHCR zijn verslag "Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" geactualiseerd (stuk 4)¹. Volgens dit verslag is de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan sinds 2014 verder verslechterd: « The security situation in Afghanistan remains volatile, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict. A continued deterioration of the security situation and an intensification of the armed conflict in Afghanistan have been observed in the years following the withdrawal of the international military forces in 2014. The Taliban is reported to continue its offensive to gain increased control over a larger number of districts, while Islamic State are reported to be increasingly demonstrating their ability to expand their geographical reach, further destabilizing the security situation. The conflict continues to affect all parts of the country. Since the Government's decision to defend population centres and strategic rural areas, fighting between AGEs and the Afghan government has intensified. AGEs are reported to have engaged in an increasing number of attacks deliberately targeting civilians, particularly suicide improvised explosive devices (IED) and complex attacks.⁸⁵ AGEs continue to carry out large-scale attacks in Kabul and other cities, ⁸⁶ and to consolidate their control across rural areas. ⁸⁷ Concerns have been expressed about the ANDSFs' capability and effectiveness in ensuring security and stability across Afghanistan. (...)

Ground engagements were the second leading cause of civilian casualties in the first six months of 2018 (360 deaths and 1,134 injured), followed by targeted and deliberate killings, aerial operations, and explosive remnants of war. Similarly, ground engagements were the second leading cause of civilian casualties in 2017, with 3, 484 civilian casualties (823 deaths and 2,661 injured), or 33 per cent of all civilian casualties; the majority of civilian casualties reportedly occurred in fighting between progovernment forces and AGEs. Ground fighting continued to be the leading cause of harm to women and children. (...)

In the first half of 2018 suicide and complex attacks by AGEs caused 1,413 civilian casualties (427 deaths and 986 injured), an increase of 22 per cent in civilian casualties compared to

¹ UNHCR, Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018 (beschikbaar op: <http://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>). 6

the same period in 2017. Civilian casualties from attacks by AGEs deliberately targeting civilians also increased by 28 per cent compared with the first half of 2017, "mainly due to sharp increases in civilian casualties from attacks against civilian government administration and election-related incidents. "

AGEs also continued conducting attacks in other public places, including places of worship, voting registration centres, crowded markets, mosques, civilian government offices, social gatherings such as

weddings and funerals, gatherings of tribal elders, religious leaders and worshippers, in violation of international humanitarian law.

In 2017, 37 attacks against places and people of worship resulted in 499 civilian casualties [202 deaths and 297 injured], which marked a 32 per cent increase in overall civilian casualties from such attacks compared to 2016 (double the number of deaths, and three times as many attacks).

UNAMA has also expressed concern regarding election-related violence in 2018, with AGEs targeting civilians and civilian sites. In the first six months of 2018, UNAMA attributed 1,047 civilian casualties (20 per cent of all civilian casualties) to pro-government forces, approximately the same as during the corresponding period in 2017.¹⁰⁹ In 2017, pro-government forces were responsible for 2,108 civilian casualties, or 20 per cent of the total number (745 deaths and 1,363 injured); this represented a 23 per cent decrease compared to 2016. More than half of the civilian casualties caused by pro-government forces occurred during ground fighting with AGEs.

A change in US strategy in Afghanistan resulted in a significant increase in air operations in 2017, inflicting heavy civilian casualties.¹¹² In 2017, aerial operations by both international military forces and the Afghan Air Force caused 631 civilian casualties (295 deaths and 336 injured), an 18 per cent increase in deaths compared to 2016. This trend continued in the first half of 2018, with UNAMA documenting 353 civilian casualties (149 deaths and 204 injured) from aerial attacks, a 52 per cent increase from the same period in 2017.

Women and children continued to comprise more than half of all aerial attack civilian casualties; the number of child casualties from these attacks increased by 64 per cent compared to the first half of 2017.

Casualties from mines, explosive remnants of war and victim-activated explosive devices averaged 170 per month in 2017, which is an increase from 2016's monthly average of 162 casualties. It is estimated that 3,227 minefields, 315 battlefields and 38 contaminated firing ranges remain, affecting 1,423 communities. Incidents of cross-border shelling increased significantly in 2017, continuing to impact areas in the eastern region of Afghanistan in particular. In 2017, 29 incidents of cross-border shelling were recorded, causing 71 civilian casualties (23 deaths and 48 injuries), three times the number of incidents and more than four times the number of civilian casualties compared to 2016.¹¹⁷ ».

OSAR, Amnesty International en Human Rights Watch hebben ook de verslechterende veiligheidssituatie in Afghanistan aan de kaak gesteld, die vele gevolgen heeft voor de eerbiediging van de grondrechten:

OSAR, « Afghanistan : les conditions de sécurité actuelles », 12 september 2018 (beschikbaar op : <https://www.osar.ch/assets/herkunftslander/mittlerer-ostenzentrasien/afghanistan/180912-afq-update-sicherheit-f.pdf> stuk 5) : « Un an après l'annonce par le président américain Trump en août 2017 de la «nouvelle» stratégie 5 pour l'Afghanistan, les Talibans n'ont jamais été aussi forts depuis 2001. L'intensification des combats par l'OTAN a entraîné une véritable contre-offensive des Talibans et de l'autoproclamé «Etat islamique» (EI)/Daesh, ainsi que des pertes énormes de toutes parts, en particulier parmi la population civile. Les Talibans sont maintenant en mesure de mener dans l'ensemble du pays de grandes attaques coordonnées simultanément dans plusieurs endroits et ont progressivement étendu leur influence. Il semble de plus en plus clair que les Etats-Unis et l'OTAN ne peuvent pas gagner la guerre militairement. Le président américain Trump a dès lors procédé à un nouveau changement de stratégie en juillet 2018: des pourparlers préliminaires en vue de négociations de paix entre les Etats-Unis et les Talibans ont déjà eu lieu. Le prochain grand défi est proche avec l'organisation des élections provinciales et municipales prévues pour le 20 octobre 2018 ».

- Amnesty International, « Afghanistan 2017/2018 » (beschikbaar op : <https://www.amnesty.org/fr/countries/asia-and-the-pacific/afghanistan/reportafghanistan/>) (stuk 6): « The civilian population suffered widespread human rights abuses as a result of the continuing conflict. Conflict-related violence led to deaths, injuries and displacement. Civilian casualties continued to be high; the majority were killed or injured by armed insurgent groups, but a significant minority by pro-government forces. The number of people internally displaced by conflict rose to more than 2 million; about 2.6 million Afghan refugees lived outside the country. Gender-based violence against women and girls persisted by state and non-state actors. An increase in public punishments of women by armed groups applying Shari'a law was reported. Human rights defenders received threats from both state and non-state actors; journalists faced violence and censorship. Death sentences continued to be imposed; five people were executed in November. Members of the Hazara minority group and Shi'a continued to face harassment and increased attacks, mainly by armed insurgent groups. (...) ».

While acknowledging that Afghan government forces made some efforts to mitigate civilian casualties, especially during ground engagement, UNAMA also noted that the number of civilians killed or injured in aerial attacks increased by some 50% over 2016; about two-thirds of these were women and children ».

- Human Rights Watch, « Civilians Are Losing the War in Afghanistan », 14 september 2018 (beschikbaar op :<https://www.hrw.org/news/2018/09/14/civilians-are-losing-war-afghanistan>)(stuk 7):« Unprecedented Violence and Failed Reforms Signal Dangerous Political Crisis. Thousands of Afghan civilians are losing their lives, their loved ones, or suffering devastating injuries in bombings, gunbattles, and other violence. Since January, the United Nations documented the highest number of civilian deaths in Afghanistan since it started keeping track in 2009. At least 1,692 civilians died in the first six months of 2018 and over 3,400 were injured. A quarter of these were children. Given the difficulties of collecting information from remote areas of conflict, the number is likely higher.

Suicide bombings and other insurgent attacks caused most of these deaths and injuries. The Islamic State of Khorasan Province (ISKP), the Afghan branch of the Islamic State, has targeted voter registration centers, public gatherings, and schools, singling out Afghanistan's Shia community for attack. At the same time, people living in areas where these groups hold sway have experienced airstrikes by US and Afghan government forces that killed and injured more than 350 civilians between January and June.

Donors who appropriately condemn insurgent attacks seldom raise any concerns about the 7 percent of civilian casualties caused by airstrikes by Afghan or US government forces. These donors are preparing for a ministerial meeting in Geneva in November that the UN has called "a crucial moment for the government and international community to demonstrate progress."

What progress will they point to? Parliamentary elections should have taken place by then, and donors who footed the bill may say that while the elections were "flawed," maybe the presidential ones next April will be better. Don't count on it. With highly suspicious voter registration numbers, a flood of fake ID cards, and infighting among political elites over the spoils of power, contested elections are one symptom of Afghanistan's governance crisis.

Here are some others: the government's failure to prosecute violence against women and torture, and the fact that long-touted gains in terms of girls' education and media freedom are slipping away.

Between parliamentary elections this year and the upcoming presidential vote, Afghanistan is facing not just an escalating war, but also an unprecedented political crisis, though one long foreseen. Donors need to stop checking boxes blindly and hold the government to account ».

De Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de mensenrechten heeft in een mededeling van mei 2018 de Afghaanse autoriteiten opgeroepen concrete maatregelen te nemen om een einde te maken aan de aanvallen die burgerslachtoffers veroorzaken² (stuk 8) :

« UN Assistant Secretary-General for Human Rights Andrew Gilmour has welcomed what he called the "undeniable commitment" by the Afghan Government to improve what has long been a dire human rights situation. But he voiced concern at the lack of implementation in some key areas; the continued appalling attacks on civilians, mainly by extremists; and the continued discrimination against Afghan women at all levels of society. (...)

During his trip to Kunduz province in the northeast, Gilmour met the provincial Governor and senior members of security forces and judicial institutions, and stressed the need to reduce civilian casualties in military operations. He also met community representatives from Laghmani village, Dasht-e-Archi district, in relation to the 2 April aerial operations by Afghan security forces in their village, in which rockets and machinegun fire on a religious gathering of hundreds, killed and injured more than 100 people, mainly children.

Gilmour said he was deeply troubled by the accounts of the devastating loss and suffering from this incident and urged the Government at the highest levels to take measures to prevent reoccurrence, better protect civilians, hold perpetrators accountable in line with their obligations under international humanitarian law and restore trust between the residents of Dasht-e-Archi and the Government.

"Accepting full responsibility for what clearly was a terrible mistake, and a sincere apology for the suffering caused is always a useful step in advancing reconciliation and failure to do so provides great ammunition for terrorists and extremists," he said.

Gilmour stressed that the UN Human Rights team in Afghanistan continues to document high levels of civilian casualties, particularly from suicide attacks in densely populated areas. He referred to a report released on Thursday by the United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) detailing a disturbing pattern of attacks at election-related facilities

2« Afghanistan : Senior UN rights official urges more action to end attacks on civilians », 11 mei 2018 (beschikbaar op : <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=23066&LangID=E>)

following the start of voter registration for the October 2018 polls, resulting in 271 civilians killed and injured».

In dit verband is uw Raad van oordeel dat verzoeken om internationale bescherming die door Afghaanse verzoekers worden ingediend, bij de behandeling ervan bijzondere voorzichtigheid in acht moeten worden genomen :

« La détérioration de la situation sécuritaire en Afghanistan est par ailleurs confirmée par le HCR dans le rapport publié par cette institution le 30 août 2018 cité par la partie défenderesse dans sa note complémentaire précitée. Il y est en particulier souligné ce qui suit :

'The security situation in Afghanistan remains volatile, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict. A continued deterioration of the security situation and an intensification of the armed conflict in Afghanistan have been observed in the years following the withdrawal of the international military forces in 2014. The Taliban is reported to continue its offensive to gain increased control over a larger number of districts, while Islamic State are reported to be increasingly demonstrating their ability to expand their geographical reach, further destabilizing the security situation.

The conflict continues to affect all parts of the country. Since the Government's decision to defend population centres and strategic rural areas, fighting between AGEs and the Afghan government has intensified. AGEs are reported to have engaged in an increasing number of attacks deliberately targeting civilians, particularly suicide improvised explosive devices (IED) and complex attacks. AGEs continue to carry out large-scale attacks in Kabul and other cities, and to consolidate their control across rural areas. Concerns have been expressed about the ANDSFs' capability and effectiveness in ensuring security and stability across Afghanistan. » (UNHCR, "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan", 30 août 2018, <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>, p.p. 17-18).

Le constat qui précède amène le Conseil à considérer que les demandes de protection internationale introduites par les demandeurs originaires d'Afghanistan, particulièrement dans les zones dont le contrôle fait l'objet de contestations violentes entre une ou des factions et l'autorité gouvernementale ou entre factions entre elles, doivent faire l'objet d'une particulière prudence dans le cadre de leur examen »(RvV, arrêt nr. 215.314 van 17 januari 2019).

Uw Raad merkte ook op dat : « la capacité de protection des autorités afghanes est fortement amoindrie, du fait notamment des conditions de sécurité prévalant dans le pays. Dans sa 'Country guidance' de juin 2018, l'EASO indique ainsi, quant à la capacité générale de protection des autorités afghanes, que :

'The capability of the Government in Afghanistan to protect human rights is undermined in many districts by the prevailing insecurity and the high number of attacks by insurgents [Security situation (Dec 2017), 1.6, 1.7]. Afghan security forces have not been able to secure all of Afghanistan and have lost territory to the insurgents [Security situation (Dec 2017), 1.9.3]. The effectiveness of Afghan forces remains dependent on international support to secure and retain control over territory and support operational capacity [Key socio-economic indicators, 3.2.2.2].

Under the Afghan Constitution, citizens have the right to a fair trial in an independent judicial system. However, due to the lack of capacity and problems of pervasive corruption and political threats, the right is rarely enforced [Key socio-economic indicators, 3.5.2].

10

Rural and unstable areas reportedly suffer from a generally weak formal justice system that is unable to effectively and reliably adjudicate civil and criminal disputes [Security situation (Dec 2017), 1.7].

In urban centres, the formal justice system is stronger compared to rural areas, where the central government is weak and lacks presence [Key socio-economic indicators, 3.5.2]. High levels of corruption, extraordinary long process times; shortage of judges, administrative staff, and inadequately trained judiciary staff, challenges to effective governance, influence by powerful individuals and a climate of impunity are all reported by observers as factors that weaken the rule of law and undermine the ability of the State to provide protection from human rights violations [Security situation (Dec 2017), 1.7; Key socio-economic indicators, 3.5.2 and 3.5.3].

Police presence is also stronger in the cities and police officers are required to follow guidelines such as the ANP Code of Conduct and Use of Force Policy. However, police response is characterised as unreliable and inconsistent, the police has a weak investigative capacity, lacking forensic training and technical knowledge. The police force is also accused of widespread corruption, patronage and abuse of power: individuals in the institutions may abuse their position of power and use extortion to supplement their low incomes. Arbitrary arrest and detention by the police continued to occur and torture is endemic in the police force. Inaction, incompetence, impunity and corruption result in underperformance: there is a reported rise in crime, including kidnappings, and widespread community violence, especially in the cities. An inability to prevent regular large-scale attacks with high casualty numbers, and targeted killings, is also observed [Security situation (May 2018), 1.1, 2.1.2, 2.5.2, and 2.13.2; Security situation (Dec 2017), 1.6.3, 1.6.4, and 1.7; Key socio-economic indicators, 3.4].

Family and domestic matters are typically kept private and the police do not get involved [Key socio-economic indicators, 3.4.4].

It can be concluded that the Afghan State has taken certain measures to improve its law enforcement and justice system and its presence and control are relatively stronger in the cities. However, these

systems are still weak and, in general, unable to effectively detect, prosecute and punish acts that constitute persecution or serious harm. Therefore, the criteria under Article 7 QD would generally not be met' » (RvV, arrest nr. 215.216 van 17 januari 2019).

De afgewezen Afghaanse asielverzoekers zijn teruggestuurd naar Afghanistan door veel EU lidstaten. Dit is een praktijk dat Amnesty International en Human Rights Watch hebben veroordeeld. De Finnish Immigration Services heeft beslist de beslissingen betreffende Afghaanse asielzoekers op de schorsen terwijl zij de tijd nemen om hun beleid toe te passen op de laatste bevindingen van de UNHCR.

//. Aangaande de veiligheidssituatie in Kabul in het bijzonder

In de bestreden beslissing gebruikt het CGVS verschillende criteria om te stellen dat er geen sprake van "willekeurig geweld" in Kabul is (bestreden beslissing, p. 3). Uit objectieve en openbare bronnen blijkt echter dat aan elk van deze criteria is voldaan.

11

• Het aantal conflict gerelateerde incidenten en de intensiteit van deze incidenten

Volgens het CGVS is Kabul « (...) in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies » (bestreden beslissing, p.3).

Op 30 augustus 2018 heeft the UNHCR de laatste "Eligibility Guidelines for assessing international protection needs of Afghan asylum seekers" gepubliceerd (stuk 4). Deze ontvangen de vorige "guidelines" van 2016. Deze guidelines tonen aan een verhoging van de veiligheidsrisico's in Kabul en concluderen dat Kabul niet langer als veilig alternatief kan beschouwd worden. De document biedt een uitgebreide analyse van de veiligheidssituatie en politieke ontwikkelingen, alsook een analyse van de algemene humanitaire situatie in het land. Een groot verschil met de vorige guidelines verschijnt: de criteria voor de overweging van Kabul als "Internal Flight or Relocation Alternative" zijn ingeperkt. UNHCR merkt op de opkomst van negatieve trends" wat betreft de veiligheidssituatie voor burgers in Kabul over de periode 2017-2018 en verklaart dat burgers kunnen gevaren kennen in hun dagelijkse activiteiten. De guidelines zeggen ook dat de overdreven "urbanization" van Kabul leidt tot het onvermogen van het dekken van de basisbehoeften van de populatie. Het rapport concludeert dat Kabul geen Internal Flight or Relocation Alternative meer kan zijn. Dat wil zeggen dat Kabul niet veilig meer is.

Bovendien bevestigt het OSAR-rapport van september 2018 de groeiende onveiligheid in de provincie Kabul (stuk 5): « La capitale, Kaboul, a subi une nette augmentation des attentats ces dernières années. Dans la ville de Kaboul, plus de 20 attaques majeures ont tué plus de 500 personnes en 2017. Même sans affrontements militaires, la situation sécuritaire est extrêmement précaire en raison du nombre et de la gravité des attentats. Des attaques ciblées contre la communauté chiite ont aussi eu lieu dans la capitale. Le taux de criminalité y est très élevé. En outre, la capitale est le point de chute principal des personnes déplacées (internally displaced persons - IDPs) et des personnes retournées dans le pays, ce qui provoque une surcharge des services déjà fortement sollicités ».

Op dezelfde manier volgens het verslag van Amnesty International, « Retour force vers l'insécurité - Renvoi des demandeurs d'asile en Afghanistan » van 2017 (stuk 9) : « La province de Kaboul est la plus dangereuse de tout l'Afghanistan en termes de victimes civiles. Toutefois, lorsque l'on regarde les 10 provinces où les victimes civiles ont été les plus nombreuses en 2016, on constate que le conflit affecte l'ensemble du pays, n'épargnant aucune des régions, du nord au sud, d'est en ouest et au centre. Ce conflit se caractérise par une instabilité généralisée et implique de nombreux groupes qui cherchent constamment à gagner ou regagner du terrain, et dont les actes peuvent être imprévisibles. Les déclarations de la MANUA et du secrétaire général des Nations unies, ainsi que celles des autorités américaines, de diverses ONG internationales et de certaines composantes du gouvernement afghan, insistent toutes sur l'ampleur de l'insécurité dans tout le pays » (beschikbaar op : https://www.amnesty.be/IMG/pdf/asa_il_6866_2017_synthese_fr.pdf).

• Aantal burgers slachtoffers in Kabul

De verwerende partij erkent dat « het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist » (bestreden beslissing, p.3), maar beweert dat aanvallen vooral gericht zijn tegen 'high profile' doelwitten (bijv. internationale aanwezigheid, Afghaanse autoriteiten, Afghan National Security Forces, overheidsmedewerkers, buitenlandse diplomatieke aanwezigheid, religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, journalisten, mensenrechtenactivisten, en evenementen van de sjiietische gemeenschap), en dat burgers alleen 'collateral damage' zijn (bestreden beslissing, p.4).

Nochtans toont het COI Focus "Afghanistan- Security situation in Kabul City" (pp. 913; zie administratieve dossier) aan dat het aantal burgerlijke slachtoffers blijft stijgen, en dat zij de belangrijkste (en niet bijkomende) doelwitten van aanvallen in provincie Kabul zijn :

« UNAMA casualty figures show an increase in civilian (79) casualties in Kabul since 2015 and indicate that, as in 2016 (80), 'Kabul province continued to record the highest number of civilian casualties,

mainly in Kabul city' in 2017 (81). UNAMA states that the impact of suicide and complex attacks, as they typically occur in urban and civilian-populated areas, disproportionately affect the civilian population. Both Afghanistan and Kabul city saw a 17 % increase in civilian casualties from suicide and complex attacks compared to 2016. As it was the case in 2016 (82), UNAMA notes that 70 % of all civilian casualties arising from suicide and complex attacks occurred in Kabul city' in 2017 (83). Such attacks caused 1,612 civilian casualties (440 deaths and 1,172 injured) in Kabul City in 2017, which represents 88 % of all 1,831 civilian casualties (479 deaths and 1,352 injured) documented in Kabul province and 16 % of all civilian casualties in Afghanistan in 2017 (84). UNAMA notes that in the first three months of 2018, most civilian casualties countrywide were caused by suicide improvised explosive devices (IED) and complex attacks, which represents a new trend in 2018. Without providing data on civilian casualties for the individual provinces or districts in its report on the first months of 2018, UNAMA still counts Kabul province among the five provinces where the inhabitants are most impacted by the conflict (85). (...)

Both HRW and the UN Secretary-General's Special Representative for Afghanistan commented that the intentional killing of civilians may amount to a war crime (117). In an email exchange with Landinfo in the course of 2017, an anonymous international source stated that on average there were two attacks with magnetic IEDs per month in Kabul city in 2017. That same source informed Landinfo that in the course of two weeks in August 2017 five such attacks occurred in Kabul city, all aimed at security personnel. Some of the injured in these incidents were civilians, including children (118). (...)

According to UNAMA, several rockets hit civilian structures, including a home, killing one woman and injuring two women, two men and two children, when AGEs fired rockets towards Hamid Karzai International Airport in Kabul city on 27 September 2017 ».

- De oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld

Volgens het CGVS « is het gros van de aanslagen en bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Bovendien blijkt de stad en toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten » (bestreden beslissing, p.4). De UNHCR beschrijft de situatie in Kaboel echter als "wijdverbreid geweld" (UNHCR, "Eligibility Guidelines for assessing international protection needs of Afghan asylum seekers", 30 augustus 2018, p. 9 (stuk 4)). Dit betekent dat aanvallen niet alleen in bepaalde geïsoleerde gebieden plaatsvinden, maar wel het hele grondgebied van de regio treffen.

- Het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied

Het CGRA meldt dat van de 3,5 tot 5 miljoen inwoners, zijn 1612 burgers het slachtoffer van aanvallen in 2017 in Kabul geworden (bestreden beslissing, p.4). Het aantal burgerslachtoffers is sindsdien echter sterk toegenomen en is in 2018 zelfs verdubbeld: « In de eerste helft van dit jaar zijn in Afghanistan, ondanks een drie dagen durende wapenstilstand in juni, nooit zoveel burgers omgekomen. Volgens cijfers van de VN kwamen 1.692 burgers om. De VN houdt al tien jaar de balans van het aantal burgerdoden in het conflict bij. De helft van de doden wordt toegeschreven aan de islamistische terreurbeweging IS, 40 pct aan de taliban. Manua, de VN-missie in Afghanistan, meldt verder nog dat in de eerste jaarhelft ook 3.430 Afghansen gewond raakten bij het geweld in het land. De meeste doden vielen in hoofdstad Kaboel en de oostelijke provincie Nangarhar. De meeste doden en gewonden vielen bij zelfmoordaanslagen en geweld na de bezetting van een gebouw of plaats. De doden en gewonden die vielen bij echte grondgevechten, komen op de tweede plaats, gevolgd door slachtoffers van luchtbombardementen. Die laatste zijn in de eerste helft van dit jaar met 52 pct gestegen, naar 149 doden en 204 gewonden. Aan de wapenstilstand, die samenviel met het einde van de ramadan, namen de taliban en het regeringsleger deel. IS ging tijdens die drie dagen wel verder met het plegen van aanslagen » (Knack, « Recordaantal Afghaanse burgers gedood in eerste helft 2018 », 15 juli 2018, beschikbaar op : <https://www.knaek.be/nieuws/wereld/recordaantal-afghaanseburgers-gedood-in-eerste-helft-2018/article~normai~1173717.html?cookiecheck=1553265744> (stuk 10)).

- Impact van het geweld op het dagelijkse leven

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Kabul moet niet alleen rekening worden gehouden met het aantal te betreuren burgerslachtoffers, maar ook moet met kwalitatieve factoren, waar onder o. a. de impact van dit geweld op het leven van de burgers. De verwerende partij spreekt zich hierover niet uit. Ze zegt gewoon dat « de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten » (bestreden beslissing, p.4).

Uit de de laatste "Eligibility Guidelines for assessing international protection needs of Afghan asylum seekers" van the UNHCR blijkt echter dat (stuk 4): « civilians who partake in day-to-day economic and social activities in Kabul are exposed to a risk of falling victim to the generalized violence that affects the city. Such activities include travelling to and from a place of work, travelling to hospitals and clinics, or travelling to school; livelihood activities that take place in the city's streets, such as street vending; as well as going to markets, mosques and other places where people gather. (...)

According to the Afghan Living Conditions Survey 2016-2017, 72.4 per cent of the urban population in Afghanistan live in slums, informal settlements or inadequate housing households. The International

Growth Centre noted in January 2018, "Kabul has been undergoing rapid urbanisation for the last three decades. Population growth in the city is outpacing the city's capacity to provide necessary infrastructure, services and jobs to citizens, resulting in the emergence of widespread informal settlements that house an estimated 70% of the city's population. "

Against a background of general concerns about rising poverty levels in Afghanistan, with the proportion of the population living below the national poverty line reportedly having increased from 34 per cent in 2007-2008 to 55 per cent in 2016-2017, the Asia Foundation's 2017 Survey of the Afghan People found that perceptions of a worsening financial situation was most common in the Central/Kabul region, at 43.9 per cent. In January 2017 it was reported that 55 per cent of households in Kabul informal settlements were severely food insecure.

OCHA's 2018 Humanitarian Needs Overview ranks Kabul among the 10 provinces (out of a total of 34 provinces) that are "the most conflict-affected". In addition, the Humanitarian Needs Overview notes that "needs are particularly pronounced in large urban centres, including Kabul and Jalalabad City, where both IDP and returnee populations have congregated in search of income and livelihoods opportunities as well as access to basic and essential services. Humanitarian needs in these two provinces comprise 42 percent of all those relating to internal displacement and cross-border influxes » (pp. 9-10).

Daarnaast onlangs een recent bezoek in Kabul, hebben vertegenwoordigers van de UNHCR gewezen op de grote humanitaire behoeften in de regio. Dit is de reden waarom the UNHCR « call for urgent increase in international support » (UNHCR, « Afghanistan, UN refugee and relief chiefs call for urgent increase in international support», 6 september 2018 (beschikbaar op : <https://www.unhcr.org/news/latest/2Q18/9/5b9148b14/afghanistan-un-refugee-relief-chiefs-call-for-urgent-increase-international.html>) (stuk 11).

Naast de onhoudbare sociaal-economische situatie worden de burgers geconfronteerd met ernstig psychisch leed als gevolg van het heersende klimaat van terreur. Uit het COI Focus "Afghanistan-Security situation in Kabul City" (zie administratieve dossier) blijkt dat : « When asked in April 2017 about the everyday life strategies of the people in Kabul to minimize the risks of attacks, analyst Thomas Ruttig mentions a combination of rising fear and habituation or numbness (86). In the wake of the January 2018 attacks, national and international press have paid attention to the psychological effects or mental impact they have on residents, mentioning feelings of anxiety (87), a 'shift in normalcy for the people who now live in fear of the next attack' (88) or a 'state of shock' and 'fear and hopelessness are spreading throughout the city' (89) ».

Op dezelfde manier volgens OSAR met betrekking tot personen die naar Afghanistan terugkeren, na een verblijf in Europa (stuk 5): « Kaboul, ainsi que les provinces du nord, du nord-est et de l'est du pays ont été confrontées au retour massif de personnes en provenance du Pakistan, d'Iran et d'Europe. Les personnes de retour au pays ont souvent des difficultés à trouver un hébergement adéquat. En outre, elles vivent dans des logements bondés et sommaires, bénéficiant de mauvaises installations sanitaires et de conditions d'hygiène insuffisantes. Elles se trouvent confrontées à des défis énormes : un accès restreint aux terres, à l'alimentation et à l'eau potable et des possibilités limitées de disposer de moyens de subsistance. La recherche d'un emploi contribue à exacerber les tensions existantes, les nouveaux arrivés se trouvent en concurrence avec la population locale. La pression sur les institutions est très élevée et la situation extrêmement fragile. Nangarhar et Kunar appartiennent aux provinces qui comptent le taux le plus élevé de retours. Ces deux provinces sont également confrontées à des conflits armés. De nombreuses régions ne disposent plus d'établissements de santé et de formation ou leurs établissements sont surchargés. La plupart des provinces d'Afghanistan n'étaient pas préparées à accueillir un nombre aussi élevé de retours. En raison des conditions de vie extrêmement difficiles, les personnes rentrées en Afghanistan sont souvent contraintes de s'exiler à l'intérieur du pays et deviennent donc des déplacées internes. Pour les personnes de retour d'Europe, la situation s'annonce également difficile. En effet, elles et leur famille ont souvent dépensé l'entier de leurs économies pour payer le voyage vers l'Europe. D'autres se sont endettées ou ont vendu leurs terres. Beaucoup de personnes de retour en Afghanistan ont par ailleurs subi des abus durant leur fuite et souffrent de traumatismes physiques et psychiques, qui peuvent représenter un facteur aggravant lors du retour ».

In het licht van deze elementen dwingt het geweld in Kabul burgers om de stad te verlaten en dit geweld heeft een enorme impact op hun dagelijks leven.

///'. Aangaande het risicoprofiel van de verzoeker

In de laatste "Eligibility Guidelines for assessing international protection needs of Afghan asylum seekers" van the UN HCR, wordt zeer uitgebreid ingegaan op specifiek kwetsbare profielen (stuk 4). Bepaalde personen of groepen hebben immers, afhankelijk van hun persoonlijke situatie, nood aan internationale bescherming en lopen een verhoogd risico op vervolging gezien de huidige context in Afghanistan (zie Agentschap Integratie en Inburgering, « Nieuwe richtlijnen UNHCR over Afghanistan: Kabul is geen intern vluchtalternatief», 10 oktober 2018, beschikbaar op : <http://www.aqii.be/nieuws/nieuwe-richtlijnen-unhcr-overafghanistan-kabul-is-geen-intern-vluchtalternatief>

(stuk 12)). Volgens het UNHCR zijn mensen met een risicoprofiel onder meer mannen op een leeftijd dat ze ingezet kunnen worden in de strijd ('Men of Fighting Age') (Eligibility Guidelines, pp. 52-55). Het CGVS heeft hiermee in de bestreden beslissing geen rekening gehouden, temeer daar verzoeker reeds heeft verklaard dat de Taliban geprobeerd hebben hem aan te werven.

iv. Conclusie

Deze informatie toont aan dat er een hoog geweldsniveau in Kabul bestaat en dat verzoeker helemaal geen garantie zal hebben, in geval van terugkeer naar Kabul, dat er geen reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dezelfde zin, heeft la Cour nationale du droit d'asile van Frankrijk een persoon afkomstig uit Kabul de subsidiaire beschermingsstatus verleend wegens het willekeurige geweld in die stad (stuk 13): "... cette ville, qui constitue l'un des quinze districts de la province de Kaboul, a été la cible d'attentats sanglants dont l'attentat-suicide mené le 27 janvier 2018 au cœur de la capitale, après qu'une ambulance piégée a explosé dans un quartier commerçant, causant la mort de 103 personnes et faisant 235 blessés. Cet attentat, revendiqué par les taliban, a fait suite à l'attaque de l'hôtel Intercontinental également menée par un commando de taliban quatre jours auparavant et ayant causé la mort de plus de 20 personnes, et a été suivi par une autre attaque, revendiquée cette fois-ci par « l'Etat islamique de la province du Khorassan » (ISKP), menée le 29 du même mois contre l'Académie militaire d'Afghanistan à Kaboul. Dans un rapport publié au mois de décembre 2017 intitulé Country Of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation, le Bureau Européen d'Appui en matière d'Asile (EASO) indique que la présence de l'ISKP à Kaboul remonte à 2016. Ce groupe s'est rendu responsable de plusieurs attaques dans la capitale afghane, dont plusieurs ont directement visé des membres de la minorité religieuse chiite. L'EASO relève aussi la présence d'un réseau de combattants affiliés à des groupes variés tels que le Réseau Haqqani, les taliban, al Qaeda et Lashkar-e Taiba. Ce rapport dénombre 290 incidents sécuritaires survenus du 1er septembre 2016 au 31 mai 2017. Par ailleurs, d'après le rapport publié par la Mission d'assistance des Nations unies en Afghanistan (UNAMA) au mois de février 2018, intitulé Afghanistan, Protection of civilians in armed conflict, Annual report 2017, Kaboul a été la ville afghane la plus touchée par des attentats-suicide et des attaques complexes à la suite desquels il a été recensé le plus grand nombre de victimes civiles au cours de l'année 2017. La situation de cette province doit donc, à la date de la présente décision, être regardée comme une situation de violence aveugle de haute intensité, laquelle doit être admise comme résultant d'un conflit armé interne opposant, d'une part, les éléments de l'armée nationale afghane soutenus par la mission Resolute Support de l'Organisation du Traité de l'Atlantique Nord (OTAN) et, d'autre part, les multiples acteurs armés cités précédemment'. Bijgevolg in tegenstelling met de beslissing van de verwerende partij is een terugkeer voor de verzoeker helemaal niet mogelijk omdat het provincie Kabul niet veilig voor de burger zijn. Een complete en grondige lezing van de verschillende informatie aangaande de situatie in Kabul, zou Uw Raad erkent op zijn minst dat de bestreden beslissing de risico's die verzoeker loopt in het geval van een terugkeer in Afghanistan, niet voldoende analyseert werden.

Daarop is het belangrijk te benadrukken dat overeenkomstig artikel 3 EVRM, mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling zal bedreigd worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er werd door het Europese Hof voor de Rechten van Mensen beoordeeld dat : « Compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité » (EHRM, Singh et autres c. Belgique, n° 33210/11 van 2 oktober 2012, §103, ook M.S.S. v. Belgique et Grèce, n°30696/09 van 21 januari 2011).

Zoals hierboven getoond, zijn er meerderen bronnen dat aantonen dat Kabul niet veilig is."

Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende stukken toegevoegd:

- Handgeschreven brief van de dorpsoudsten waarin ze de problemen van Meneer S. bevestigen.
- UNHCR, Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018 (beschikbaar op: <http://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>).
- OSAR, «Afghanistan: les conditions de securite actuelles», 12 september 2018 (beschikbaar op : <https://www.osar.ch/assets/herkunftslander/mittlerer-ostenzentralasien/afghanistan/180912--afg-update-sicherheit-f.pdf>).
- Amnesty International, « Afghanistan 2017/2018 » (beschikbaar op :

<https://www.amnesty.org/fr/countries/asia-and-the-pacific/afghanistan/reportafghanistan/>).

- Human Rights Watch, « Civilians Are Losing the War in Afghanistan », 14 september 2018 (beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2018/09/14/civilians-are-losing-war-afghanistan>).
- « Afghanistan : Senior UN rights official urges more action to end attacks on civilians », 11 mei 2018 (beschikbaar op <https://www.0hchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=23066&LangID=E>).
- Amnesty International, « Retour force vers l'insecurite », 2017 (beschikbaar op: <https://www.amnestv.org/download/Documents/ASA1168662017FRENCH.pdf>).
- Knack, « Recordaantal Afgaanse burgers gedood in eerste helft 2018 », 15 juli 2018 (beschikbaar op : <https://www.knack.be/nieuws/wereld/recordaantal-afgaaanseburgers-gedood-in-eerste-helft-2018/article-normal-1173717.html?cookie-check=1553265744>).
- UNHCR, « Afghanistan, UN refugee and relief chiefs call for urgent increase in international support », 6 september 2018 (beschikbaar op : <https://www.unhcr.org/news/latest/2018/9/5b9148b14/afghanistan-un-refugee-reliefchiefs-call-urgent-increase-international.html>).
- Agentschap Integratie en Inburgering, « Nieuwe richtlijnen UNHCR over Afghanistan : Kabul is geen intern vluchtalternatief », 10 oktober 2018 (beschikbaar op: <http://www.aqii.be/nieuws/nieuwe-richtlijnen-unhcr-over-afghanistan-kabul-is-geenintern-vluchtalternatief>).
- Cour nationale du droit d'asile (2ème section, 1ère chambre), n°17045561, arrest van 9 maart 2018 (<http://www.cnda.fr/La-CNDA/Actualites/Afghanistan-a-Kaboul-prevautactuellement-une-situation-de-violence-aveugle-de-haute-intensite-resultant-d-unconflit-arme-interne-permettant-d-octroyer-a-un-civil-le-benefice-de-la-protectionsubsidaire-au-titre-de-l-article-L-712-1-c-du-CESEDA>).

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24*) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij haar derde en huidige verzoek om internationale bescherming volledig steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste en tweede verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, met name problemen met de taliban in Haidar Abad omdat ze tot drie keer toe bij de verzoekende partij trachtte in te breken. De verzoekende partij vluchtte telkens weg, want ze vreesde dat de taliban haar wou ontvoeren. Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij heden volgende documenten neer: een kopie van de taskara van haar vader en een handgeschreven brief van de dorpsoudsten die haar problemen bevestigden. De verzoekende partij voegt ook een rapport van UNHCR, Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018. Op basis van dit rapport wil de verzoekende partij aantonen dat er voor haar geen redelijk vestigingsalternatief in Kaboel bestaat.

De centrale vraag is bijgevolg of de veiligheidssituatie in Kaboel dermate gewijzigd is dat er sprake is van nieuw element. Ter terechtzitting benadrukt de verzoekende partij dat haar etnische origine, met name Hazara, niet betrokken werd bij de beoordeling van de redelijkheid van haar intern vestigingsalternatief in de stad Kaboel.

In casu stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kaboel, provincie Kaboel, te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij op impliciete wijze een negatieve beoordeling heeft gemaakt van de veiligheidssituatie van het dorp Qarcha, district Qarabagh in de provincie Ghazni, waaruit de verzoekende partij voorhoudt afkomstig te zijn.

Wat de beoordeling van de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief in de stad Kaboel betreft, dient te worden opgemerkt dat hierbij zowel rekening dient te worden gehouden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoekende partij.

In een aanvullende nota brengt de verwerende partij nog de volgende rapporten bij:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018,
- EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation, december 2017,
- EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update, mei 2018,
- EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019,
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019.

Uit de rapporten Amnesty International waarnaar de verzoekende partij verwijst blijkt niet dat voor heel Afghanistan geldt dat elke Afghaanse burger bij terugkeer naar dat land een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon louter door zijn aanwezigheid aldaar. Zowel uit de UNHCR

guidelines als uit de EASO Guidance note van juni 2018 en juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Aangezien de verwerende partij de stad Kaboel aanduidt als een veilig intern vestigingsalternatief, dient nagegaan te worden of de situatie in deze stad dermate gewijzigd is dat er geen sprake meer kan zijn van een redelijk vestigingsalternatief.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief in Kaboel voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht, maar bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in voormelde stad dient wel een grondig onderzoek van de persoonlijke omstandigheden te gebeuren (p.127-129).

UNHCR geeft in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, pagina 112-114 (hierna: UNHCR Eligibility Guidelines augustus 2018) aan dat gelet op de huidige veiligheidssituatie, de humanitaire situatie en de situatie op het vlak van de mensenrechten in Kaboel deze stad in beginsel niet geschikt is als intern vestigingsalternatief.

Uit wat voorafgaat blijkt dat zowel EASO als UNHCR de stad Kaboel niet uitsluiten als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. Zij stellen wel uitdrukkelijk dat de persoonlijke omstandigheden in deze bepalend zijn.

In de aanvullende nota stelt de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie dat: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.*

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd.

In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad geviseerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviseerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief betreft, dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen

redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde -omstandigheden- zonder ondersteuning van hun familie, of humgemeenschap kunnen leven in stedelijke of serail stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot een van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij kan van haar redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich in de stad Kabul vestigt. Verweerder verwijst dienaangaande naar de motieven uiteengezet in de bestreden beslissing."

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die zij heeft neergelegd op 23 augustus 2019 (COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul city" van 15 mei 2019 (update); EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017 en "Afghanistan. Security Situation" van juni 2019; EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2019) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de stad Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Deze beoordeling van verwerende partij in haar aanvullende nota ligt in de lijn van de bovenvermelde EASO Guidance nota, waaruit blijkt dat EASO de provincie Kaboel indeelt bij "Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Kabul and in Kabul City, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD." (p. 102). Met andere woorden, de provincie Kaboel is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon enkel kan worden vastgesteld indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De verzoekende partij toont niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in de stad Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Waar de verzoekende partij verwijst naar informatie die betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen, herhaalt de Raad dat de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt gekenmerkt door sterke regionale verschillen. Derhalve dient *in casu* enkel de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel te worden beoordeeld en is de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie slechts dienstig in de mate dat zij betrekking heeft op deze stad.

Uit het gegeven dat Amnesty International van mening is dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan van die aard is dat geen enkele Afghaan naar Afghanistan zou mogen worden teruggestuurd totdat de situatie er verbetert en het vonnis van 9 maart 2018 van een Franse rechter, kan niet blijken dat de mate van het willekeurige geweld in de stad Kaboel dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De bij onderhavig verzoekschrift gevoegde informatie is verder dezelfde als deze waarop bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de stad Kaboel is gebaseerd en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie. De aangehaalde landeninformatie werpt dan ook geen ander licht op bovenstaande appreciatie. Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de stad Kaboel op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c*, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a*) en *b*) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of een verzoeker “*het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de stad Kaboel rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd: kan de verzoeker persoonlijke omstandigheden inroepen die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul dermate verhogen dat – hoewel de mate van het

geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in de stad Kaboel een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in zijnen hoofde bestaat.

Uit het EASO-rapport “Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – juni 2019” (p.68) blijkt dat Kaboel een “melting pot” is van verschillende etnische, religieuze en linguïstische groepen en dat elke groep zich in een specifiek deel van de stad heeft gevestigd overeenkomstig de geografische ligging van hun provincie van oorsprong. Zo wonen de Hazara voornamelijk in het westelijke deel van Chandawal in downtown Kaboel, in Dasht-e-Barchi en in de periferie van Karte Se. Uit de EASO-rapporten “Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – juni 2019” en de “Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2019 blijkt voorts dat in 2018 in de stad Kaboel verschillende complexe aanslagen werden uitgevoerd door ISKP waarbij zowel burgers gewond geraakt zijn als gedood werden. Bij deze aanslagen werden voornamelijk sjiïeten getroffen. Ze vonden onder meer plaats in wijken waar voornamelijk Hazara burgers wonen zoals de wijk Dasht-e-Barchi en nabij het schrijn van Karte Sakhi. Ook in maart 2019 werden in Dasht-e-Barchi en nabij het schrijn van Karte Sakhi aanslagen gepleegd. De verwerende partij erkent in de aanvullende nota van 22 augustus 2019 dat *“Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiïtische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiïtische wijken van de stad geviséerd werden.”* Uit het gehoorverslag van 28 maart 2017 blijkt dat een neef en een tante met haar dochters in de wijk Karte Sakhi woonden. Uit het arrest van 22 februari 2018 met nummer 200 150 blijkt dat de Raad de aanwezigheid van een beperkt familiaal netwerk in de stad Kaboel als een van de relevante elementen beschouwde in het onderzoek naar de redelijkheid van het vestigingsalternatief in de stad Kaboel. Daar het beperkt familiaal netwerk van de verzoekende partij zich in de wijk Karte Sakhi bevindt en de verzoekende partij zelf ook Hazara is, dient er onderzocht te worden of de situatie aldaar dermate gewijzigd is dat er heden sprake is van een lokale vatbaarheid als omstandigheid die tot gevolg heeft dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld de verzoekende partij niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Gelet op de informatie bijgebracht door de verwerende partij, met name de EASO-rapporten “Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – juni 2019” en de “Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2019 dient onderzocht te worden of de situatie aldaar dermate gewijzigd is dat er heden in hoofde van de verzoekende partij sprake is van een lokale vatbaarheid die tot gevolg kan hebben dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld waardoor een er geen sprake meer is van een redelijk vestigingsalternatief in de stad Kaboel.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 maart 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M. RYCKASEYS